

figes, at Cellefængslet ifølge sit Væsen ikke alene kan virke til Forbedring derved, at det er et Cellefængsel; hvorved Fangerne adskilles fra hverandre, men en væsentlig Hjælp i denne Henseende maa søges i de Lærerkrefter, som der anvendes. Saavidt jeg har hørt, staae imidlertid disse Lærerkrefter aldeles ikke i Forhold til Fangernes Antal; der er saaledes i Bredløselille kun to Lærere til 180 Fanger, og det mener jeg kan aldeles ikke forslaae. Cellefængslernes Betydning berøer ikke alene paa, at Fangerne ere isolerede, men ogsaa paa, at der er Lærerkrefter tilstede, som kunne paavirke Fangerne. Det er ganske vist, at dette maa fordyre Anstalterne overordentlig, men saaledes vil Virkningen komme til at svare til Formaalet, nemlig at forbedre Fangerne, og det finder jeg bør søges opnaaet.

Safs: Der er et gammelt Ord, som siger: „det er ikke godt, at Mennesket er alene“, og det kan vistnok finde Anvendelse paa Cellefængslet. Jeg troer ikke, at det, anvendt saaledes i Almindelighed, har frembragt den Nytte og Gavn, som man efter Theorien havde ventet. Naar Cellefængslerne skulle anvendes med Nytte, troer jeg, at det var egentlig til Afsondring af de grovere Forbrydere, saaledes at disse ikke fik Omgang med de andre almindelige Forbrydere. Ved de grovere Forbrydere maa jeg tillade mig at bemærke, at jeg ingenlunde forstaaer dem, der efter de verdslige Love kunne være idømte en større eller længere Straf end andre, men derimod saadanne, der i synlig Grad, som f. Ex. under Forhørerne, haardnakket fornægte en begaaet Gjerning, eller hvis hele Døstørelse tyder paa, at de ere i Sindet mere forhærdede og forvorpne end andre. For disses Skyld kunde det vistnok være gavnligt, at der i ethvert Fængsel fandtes endeel Celler, hvori de kunde indesluttet. At Censomheden i det Hele taget, i og for sig betragtet, ikke kan virke meget gavnligt, følger af sig selv. — Censomhed og et indespærret Liv, selv om man lægger en Bibel eller anden gudelig Bog ind i en Celle, har lidt virket fladeligere, end man har troet. Censomheden søgte Muhamed, og han havde vistnok baade det gamle og det nye Testamente hos sig, da han blev Religionsstifter; Joseph Smith

søgte noget lignende. Vi have derfor Exempler nok paa, at af Censomhed, overladt til Brugen af gudelige Bøger, følger ofte den meest rasende Galsskab.

Müller: Den sidste ærede Rigsdagsmand httrede, „at det ikke var godt, at Mennesket var alene“, men jeg troer ikke, at disse Ord ere anvendelige paa Fangerne; de kunne finde Anvendelse i det borgerlige Liv, men med Hensyn til Fanger og Forbrydere troer jeg, at de ere mindre anvendelige. Den ærede Rigsdagsmand, troer jeg, ogsaa omtalte, at Censomhed med gudelige Bøger forlevede til Galsskab, men dette finder ikke Anvendelse paa den Straffegrad, der er tilstillet ved det saakaldte Isoleringssystem. Naar den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds (H. Hage) httrede, at man for en stor Deel er frafalden det strenge Isoleringssystem og søger at staae Fangerne Omgang, ikke med Medfanger, men med andre Mennesker, da er dette en Udtalelse, der stærkt tiltaler mig. Den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har vel flere Gange sagt, at han ikke vil gaae ind paa en Discussion om dette Systems mere eller mindre Hensigtsmæssighed, men han har givet saa tydelig Anthyndning af, hvad hans Mening er med Hensyn til disse Systemer, at jeg ikke kan andet end slutte, at det er hans Mening, at blandt de Fængsler, hvor Fangerne tidligere pleiede meest Omgang med Ydververdenen, og jeg antager, at den ærede Rigsdagsmand meente Slaveriet, dertil vendte ikke flere Forbrydere tilbage fra Samfundet end til de andre Fængsler. Jeg maa i den Anledning bemærke, at jeg ikke har tilstrækkelige statistiske Oplysninger i denne Henseende; men jeg troer dog, at der af frigivne Slaver vendte flere tilbage til Slaveriet end af frigivne Fanger til de andre Fængsler, og det netop paa Grund af den meget milde Straffemaade, og det skulde næsten synes, som om den frigivne Slave virkelig længtes efter sin Kænte og de gamle Bekjendte. Dengang man gav Resolutionen af 25de Juni 1842, haabede man, sagde den ærede Rigsdagsmand, mere af Cellesystemet og dets Betydning end nu. Men jeg tør dog bemærke, at det ikke